

ÖREGSZEM

Az idő úgy ragad hozzám
mint a fél napja rágott rágógumi,
ha kiveszem a számból.

Üldöz.

Hiába bújok szemfestékek mögé.
Paranoiás leszek az érintésétől.
Meszes artériámról a múltamat kaparom.
Lábujjaim közül a halál sarát
harapdálom fogatlan számmal.
Egy szál vörös rózsát tűzök
szűk pupillámba, és csupasz
térdkaláccsal mászok előled élet.

NYÁRBÚCSÚZTATÓ

Augusztusi pára lebegett
a szunnyadó tó felett.
Az égen lustán mászott föl a Hold,
mintha nem is érdekelné őt a világ.
A fekete vízben előttem úszott a csönd.
Ujjaimmal tükörkép szádat simogattam mosolyogva.

Aztán hussssssss!
Szétrebbent és hullám lett belőle.
Fülemben a szívem zakatol,
hátam mögött a vonat.

Tak-tak, tak-tak, tak-tak, tak-tak...
Sikoltanak a kerekek ááááááá!!!
Vér fröccsen a nyár arcába.

A víz selymébe burkolva ringat,
és a parti fák alól széna-illatot
ciripelnek a tücskök.
Koronáriámra csomót kötött simogató kezed,
hogy ne feledjem el szerelmedet,
amely örökké itt fog zsibogni a bal vállamban.

A közeledő ősz deret lehelt a hajamba.
Még halszagú derengésben lógotom a lábamat,
és szárazra sírt szemmel
bámulok a távolodó nyár után.

Kupcsulik Ágnes

NEM SZERELEM

ez nem szerelem pontosan tudom
csak megszállottként keresem azt a (mit)
amitől egyszerre fontossá vált ilyesmiket
önvédelemből leszögeztem
csak megtaláljam
nem hogy takargassam vagy kiirtsam
inkább (vesszek el) nagyítsam és felmutassam
nem zúgolódni miért
a dolgom (mi) kell véghezvigyem itt

(A kis barackfák már lefagytak, de a cseresznye még virágtalan.
Egy arcra gondolok, ha egyetlen részletét sem tudom hitelesen
felidézni.)

majd elhagy
el kell hagyjon
lázadás düh kétségbeesés
és nevetek hogy míg fáradhatatlan törekszik
valami nem létező nemes állapot felé
egyként atom és akarat
útját állja úgyis (mi)
a neve nem fontos van ezer
és elindul mindig megint
– tiltakozom vagy vállalom –
egy köznapi kémiai folyamat

(Hajad rigó,
köldököd cseresznyemag.
Ha hunyt szemmel is látom: elvesztem.
Térdre kényszerít a száanalom.)

CSAK ÚGY ÁLLDIGÁLOK

Lábam ujjánál fészekből kiesett fióka.
Sír. Gyönyörűen és nagyon hangosan.
Két órája már, hogy mozdulatlan állok.
Nagy csendesen és nagyon magasan.

Várom. Valakit, ostobát, dobozt kérni tőlem
– mozdulok, csak csordultjáig jószág legyen!
Nézni, muszáj hosszan, hosszan nézni,
ahogy nem siet: úszik, lebeg,
nyelve hegyén madárhoz illő nevek forognak,
és övé már, övé egészen a hóna alatt, dobozva zárva – – –

(A holnapra gondolni, sárga szemetesvödörre,
krumplihéjra, szétszaggatott, címesemvölt versre,
kávészaccra, neveisvan madártetemre: nem szép dolog.

Szép messze menni,
nem zavarni dolgában a macskát.)

Én csak úgy álldigálok.
Hólyagos aszfalton mezítláb.